

'JE bent hier nu voor de derde keer, David. En beide vorige keren heb je geen woord gezegd.'

De man achter het bureau liet een stilte vallen en bleef hem indringend aankijken. David wendde zijn blik af, er kwam geen woord over z'n lippen.

'Na je ontslag uit de ontwenningsskliniek heb je contact met me gezocht omdat je niet meer wist hoe het verder moest. En dat begrijp ik heel goed. Maar als je helemaal geen antwoord geeft op mijn vragen, kan ik niks voor je betekenen.'

Het bleef enkele minuten stil.

'Kan je aangeven welk gevoel er nu bij je overheerst?'

Het liefst wilde David opstaan en deze martelkamer verlaten. Er waren helemaal geen gevoelens, het was één groot inktzwart gat waardoor hij was verzwolgen. En hij bevond zich op de bodem. Denken lukte niet, dus laat staan dat hij in staat was om een samenhangend antwoord te formuleren.

De man stond op uit z'n stoel en kwam dicht bij hem staan.

'Ik zie dat je muurvast zit en dat we op deze manier niet verder komen. Ik heb de brief van de kliniek gelezen en het is verschrikkelijk wat jou overkomen is. Hartverscheurend. Je hebt echt dringend hulp nodig en ik zal m'n uiterste best doen om samen jouw leven weer op de rails te krijgen.'

David deed z'n ogen dicht, hij wilde de wereld buitensluiten.

'Maar helpen kan ik je alleen als je mij ook helpt,' klonk de stem van de psychiater nu wat verder weg. Hij was kennelijk weer achter z'n

bureau gaan zitten en David hoorde het geluid van bladzijden die werden omgeslagen.

‘Ik heb een plan.’

Hij liet opzettelijk een stilte vallen.

‘Jij komt volgende week woensdag op dezelfde tijd en neemt dan een paar foto’s mee van je ouders en je zus.’

David deed z’n ogen weer open en voelde tranen opkomen.

‘Ik heb de afspraak op een briefje geschreven. Je hoeft nu niets te zeggen, alleen maar ja te knikken als je denkt dat je het kan opbrengen om te komen.’ David knikte bevestigend, pakte het briefje aan en verliet de kamer.

VIJF uur. Amber klapte rigoureus haar laptop dicht, ze had genoeg cijfers en grafieken voorbij zien komen. Ze was tevreden over wat ze bereikt had, al had ze er ruim een uur voor aan de telefoon gehangen. Een klant die voor een miljoen instapt in je fonds trek je niet zomaar over de streep. De meesten deden een of twee ton. Ze had de laatste maanden onwaarschijnlijk hard gewerkt, vaak tot 10 uur ‘s avonds, met in het beste geval een break van anderhalf uur voor het avondeten. Vandaag ging ze zichzelf belonen, alleen had ze nog geen idee hoe. Het was nog geen weekend, maar ze was echt in de mood om uit te gaan. De hele avond thuis blijven hangen, dat was niks. Om in de stemming te komen activeerde ze Spotify en koos voor het album Appetite For Destruction van Guns ‘N Roses. Even lekker stoom afblazen met Out Ta Get Me. Ze keek op haar horloge en besloot eerst maar eens uitgebreid te gaan douchen, want je weet nooit wat voor leuke jongens je in de stad tegen het lijf loopt.

Ze was heel blij met haar nieuwe huis en vooral met de badkamer. In het midden pronkte een klassieke badkuip op pootjes, links tegen de zijwand bevonden zich twee wastafels met grote spiegels en evenwijdig aan het bad kwamen twee douchekoppen uit de muur met daaronder twee uitklapbare zitjes. Alles berekend op twee personen en dat sprak haar aan. Je moest vooruitdenken in het leven en ondanks alle pogingen

om een relatie aan te gaan en in stand te houden bleef ze optimistisch. Uit de ingebouwde speakers klonk het ritmische intro van Mr. Brownstone en dat werkte even verkwikkend als de warme waterstralen. Wat een genot, jammer dat er niemand was om haar af te drogen.

Ze hees zich in haar nieuwe broek, trok een flitsend truitje aan en zocht er een passend zomerjasje bij. Nu nog een paar mooie schoenen. Ze ging voor de spiegel staan en zei, ‘zo heren, waar gaan jullie naartoe?’

Ze moest om zichzelf lachen en stak beide handen in de zakken van het jasje om zich een houding te geven. Dat zag er al beter uit, nu nog een beetje meer ontspannen.

Ze voelde iets in de zak van het jasje dat ze al eeuwen niet gedragen had en haalde er een visitekaartje uit. Ze vouwde het open. Yeorgo Psitakis stond er links in sierlijke letters en eronder een telefoonnummer. Rechts had hij een personal message geschreven: ‘Bel maar als je klaar bent voor een lesje backgammon.’ Ze draaide het kaartje om en zag een foto van Yeorgo met zijn bouzouki. Ze wist meteen weer waarom ze hem zo leuk vond. Het was al een tijdje geleden, zou dat aanbod nog gelden? Zo’n avondje backgammon was natuurlijk een prima excuus om met hem in contact te komen en een stuk goedkoper dan een avondje stappen. Ze besloot meteen te bellen.

‘Met Yeorgo.’

‘Hé, Yeorgo. Je spreekt met Amber. Je hebt waarschijnlijk geen idee wie ik ben, maar we hebben elkaar een paar maanden geleden ontmoet toen jij optrad in een Grieks restaurant waar ik toevallig at met een stel vrienden. Toen jij klaar was met spelen zijn we nog een poosje blijven hangen aan de bar en hebben de nodige units geconsumeerd. Daarna heb ik je nog een keer gezien in café de Wetering maar je herkende me niet.’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

‘M’n geheugen laat me in de steek. Help me even, waar speelde ik die avond?’

‘Taverna Dionysos aan de Overtoom,’ zei Amber. ‘Jij hebt me toen je visitekaartje gegeven met een uitnodiging erin.’

Weer bleef het even stil.

‘O ja? Daar kan ik me niets van herinneren. Een uitnodiging?’

‘Ik citeer: Bel maar als je klaar bent voor een lesje backgammon...’

‘Dionysos, ja, nu komt er vaag iets boven. Dat was een heel gedenkwaardige avond. Jij blufte toen dat je onverslaanbaar was.’

Amber had even tijd nodig voor een gevat antwoord.

‘Bluf is pas bluf als het tegendeel bewezen wordt.’

‘En nu wil je die tegoedbon opnemen, begrijp ik. Nou, de uitnodiging staat nog steeds. Your place or mine?’

‘Als je het geen bezwaar vindt om de deur uit te gaan, ben je welkom. Ik heb nog wel een knappe fles wijn staan.’

‘Klinkt goed, ik heb toevallig vrij vanavond. Heb je een backgammonkoffer?’

‘Ja, zo’n standaardset met skai en viltbekleding.’

‘O nee, daar kan ik niet mee spelen. Ik ben bang dat het dan een uitwedstrijd wordt voor jou.’

‘Geen probleem, ik kan er over een uurtje zijn. Wat is het adres?’

‘Nicolaas Witsenkade 32-H, het is een woonboot.’

Zo was het dus allemaal begonnen.

Amber had snel een geurtje opgespoten, haar zomerjasje verwisseld voor een stoer leren jack en was nu op weg naar het adres dat Yeorgo had opgegeven, een woonboot op een droomplek op loopafstand van haar huis. Toch nam ze de fiets want ze wilde niet met lege handen aankomen. Bij een avondwinkel in de buurt pikte ze twee sixpacks koud bier op en sloeg bij de Nederlandse bank rechtsaf. Het contrast tussen de statige grachtenpanden aan de ene kant en de woonboten ertegenover was groot. Dit was een hele chique buurt en het verbaasde haar dat die Griek zich dit kon veroorloven. Ze zette haar fiets dubbel op slot tegen de stalen leuning van de loopplank en belde aan. Yeorgo deed de deur open met z’n mobiel in de hand en z’n oortjes in en zag er woest aantrekkelijk uit. Hij maakte een verontschuldiging gebaar en ging haar voor naar de woonkamer, ondertussen druk babbelend.

‘Nee, daar heb ik nog geen tijd voor gehad. Over welke data gaat het precies?’

Amber keek de kamer rond op zoek naar een koelkast. Links was een open keuken die er verrassend schoon uitzag. Yeorgo at waarschijnlijk dagelijks buiten de deur. Dankzij de magneetjes op de deur was de koelkast snel gevonden. Ze haalde twee blikjes Hertog Jan uit het plastic tasje en zette de rest koud. Er ging wel een minuut voorbij voor Yeorgo weer

aan het woord kwam. Hij vuurde een mooie lach op haar af en maakte een babbelgebaar met zijn hand.

‘Afgesproken. Ik heb de datum genoteerd en wacht dan alleen nog op uw bevestiging per e-mail.’

Bij gebrek aan een kapstok gooide Amber haar leren jasje op de bank, opende zo geruisloos mogelijk twee blikjes en nam een slok. Daar was ze wel aan toe. De ruimte was gezellig ingericht met twee bankjes en een stoel. Hier en daar wat planten en bij de keuken een kleine eettafel en een houten buffetkast. Een stereo en een grote flatscreen tv maakten het geheel compleet.

Yeorgo maakte nog een babbelgebaar en stond op.

‘Ja, u ook en tot de 25^e. Hartelijk bedankt voor de opdracht.’

‘Sorry Amber, dit moest even. Ik ga drie dagen spelen op de vakantiebeurs in Utrecht. Ben net geboekt door een Grieks reisbureau.’

‘Goed nieuws, man, dan heb je een biertje verdiend,’ zei Amber. ‘Proost.’

‘Hoe kwam je er bij om me te bellen na al die tijd?’

‘Bij het opruimen van mijn kledingkast vond ik je visitekaartje in een oud jasje en een lesje backgammon leek me wel wat.’

Yeorgo toverde een grijns op z’n gezicht. ‘Grappig dat je het spel speelt, ik dacht dat het alleen in Griekenland populair was en vrijwel uitsluitend bij mannen. Wij kennen drie varianten, backgammon is er daar een van.’

‘Ik heb het tijdens een vakantie in Griekenland geleerd, je ziet die dozen overal in cafés en tavernes.’

Yeorgo voelde onder de bank en haalde een olijfhouten koffer tevoorschijn.

‘Laten we aan tafel gaan zitten, dat speelt makkelijker.’

Op de buitenkant van de koffer stond een inscriptie met Griekse letters.

‘Wat staat daar?’

“23-04-1980. Voor mijn dierbare zoon Yeorgo. Je liefhebbende vader Nikos.”

‘Een geschenk van mijn vader voor mijn naamdag,’ zei Yeorgo. ‘Een van de weinige dingen die ik heb meegenomen naar Nederland.’

‘Naamdag?’, vroeg Amber.

‘Ja, dat is de dag waarop de heilige wordt herdacht naar wie je vernoemd bent. In Griekenland is je naamdag zelfs belangrijker dan je verjaardag en is het groot feest.’

Yeorgo ging tegenover haar zitten en maakte de koffer open.

‘Wat een beauty,’ zei Amber, ‘zelfs de stenen zijn van olijfhout. Bijna te mooi om mee te spelen.’

‘Ik doe even de luxaflex dicht, want met al die passerende rondvaartboten is het soms net of je in de etalage zit.’

Yeorgo zette de stenen in de beginopstelling en gaf Amber de kleine ivoren dobbelstenen.

‘Wie het hoogste gooit mag beginnen.’

Na drie spelletjes met Yeorgo als winnaar was het duidelijk dat Amber wel wat lesjes kon gebruiken.

‘Nog een biertje?’ vroeg hij en liep naar de koelkast zonder het antwoord af te wachten.

‘Hoe kom je trouwens aan deze woonruimte op zo’n prachtige plek?’

‘Daar heb ik heel veel geluk mee gehad, maar daar ging een tragisch ongeluk aan vooraf. Deze woonboot is van mijn vriend David. Hij heeft hem geërfd van zijn ouders die twee jaar geleden zijn omgekomen bij een vliegtuigongeluk in de Franse Alpen. Z’n zus zat ook in dat toestel. Het nieuws over die crash ging de hele wereld over omdat het een zelfmoordmissie van de copiloot was. Toen de gezagvoerder even naar de wc ging heeft hij de deur van de cockpit vergrendeld en het vliegtuig laten neerstorten. Geen van de 150 inzittenden overleefde het.’

‘Die ramp kan ik me nog heel goed herinneren,’ zei Amber. ‘Onvoorstelbaar dat iemand daartoe in staat is en bewust alle passagiers de dood in jaagt.’

‘Ja, pure waanzin. Zo iemand is gewoon een monster.’

‘David heeft hier maar een half jaar gewoond, heeft hij me verteld. Na de ramp is hij weer in het ouderlijk huis aan de Keizersgracht gaan wonen en is hij de boot gaan verhuren. Ik was toen dringend op zoek naar woonruimte omdat ik slaande ruzie had met m’n vriendin, inmiddels m’n ex. Ze heeft me domweg de deur uitgezet en ik kon geen kant meer op. Het is hier echt te duur voor mij maar David vraagt niet de hoofdprijs en doet niet moeilijk over geld als ik soms te laat betaal.’

‘Hoe hoog is de huur, als ik vragen mag.’

‘Zeshonderd euro per maand inclusief.’

‘Niet te geloven, dat zou het per week kunnen opbrengen.’

‘En m’n muziekspullen kan ik hier allemaal kwijt in de kamer aan de achterkant. Zal ik je even rondleiden?’

Nog voor Amber kon reageren stond Yeorgo op, trok de luxaflex achter in de woonkamer omhoog, opende de dubbele deuren en liep naar buiten.

‘Kijk, hier is een achterplaatje met houten vlonders en wat plantenpotten. En naast de boot in de gracht is nog een drijvend terrasje.’

Amber volgde hem op de voet.

‘Zoiets heeft geen enkele woonboot hier, een terras met vergunning. Eigenlijk gewoon een vlot dat drijft op blokken piepschuim, omwikkeld met slijtvast nylon doek. Roest niet en rot niet.’

‘Heel gaaf,’ zei Amber, ‘en het ligt met twee simpele touwen vast aan de moeder.’

‘Ja, een dubbele navelstreng.’

Op het terrasje van hooguit twee bij drie meter stonden vier tuinstoelen en een tafeltje met een parasolgat in het midden.

Yeorgo gebaarde dat ze kon gaan zitten.

‘Dit is toch een droomplek, ik haal nog even twee biertjes, dan kunnen we van het uitzicht genieten.’

Twee zwanen zwommen langs gevolgd door een hele rits jongen. Bij iedere passerende rondvaartboot ging het terrasje zachtjes op en neer. Een paar toeristen zwaaiden naar Amber en sommigen namen een foto.

Yeorgo kwam terug met de biertjes en zette wat kleine hapjes neer.

‘Je hebt wat gemist, ik ben al twee keer gefotografeerd,’ zei ze lachend.

‘Dat went snel, hoor, je wilt niet weten hoeveel foto’s van mij al over de wereld zijn verspreid.’

‘Met deze bediening is het hier goed uit te houden, alleen moet ik wel even naar het toilet,’ zei Amber. ‘Waar is dat?’

‘De gang in en dan de derde deur rechts, kan niet missen.’

Toen ze terugkwam was Yeorgo in gesprek met een man op een varende oesterkraam die langszij kwam.

‘Nee, dank u. Wij hebben bier met olijven en dolmades,’ ving Amber nog net op.

‘Of heb jij zin in oesters?’ vroeg Yeorgo.

‘Wow, dat is een van m’n favorieten, wat kost dat?’

‘Vanwege het mooie weer reken ik voor jullie een speciale prijs vandaag. Ze zijn supervers. Twee keer een half dozijn voor 35 euro. En met een mooie champagne zit je op 90.’

‘Helaas wat te duur voor ons,’ zei Yeorgo, ‘en bovendien heb ik geen champagneglazen.’

‘Dan geef ik die er gratis bij,’ zei de man die voelde dat hij dicht bij een deal was.

‘Oké, doe maar,’ zei Amber, ‘mag het cash?’

‘Heel graag zelfs.’

Ze viste een stapeltje bankbiljetten uit haar broekzak en gaf de man honderd euro. Ze pakte het tientje wisselgeld aan en bedankte hem.

‘De dag begon al goed, maar u maakt hem nu helemaal compleet,’ zei ze lachend.

‘Graag gedaan, geniet ervan!’

De man gaf een dot gas en weg was het bootje. Op tafel stond een aluminium schaal oesters op ijs. Yeorgo wist niet hoe hij het had, zijn bezoek had in vijf minuten een bedrag uitgegeven waar hij een halve avond voor moest werken.

‘Maak jij die fles even open, dat is mannenwerk.’

Even later zaten ze aan de oesters met champagne.

‘Proost man, op ons gezellige avondje.’

‘Waar heb ik dit aan te danken?’ vroeg Yeorgo, nog nauwelijks van de verbazing gekomen.

‘Allereerst heb ik het ontzettend naar m’n zin hier en gisteren was voor mij een topdag. Het mooiste is als er op zo’n dag nog een topdag volgt en ik moet zeggen dat het daar steeds meer op gaat lijken.’

Het werd nu spitsuur met de rondvaartboten en regelmatig werden ze door overenthousiaste toeristen samen vereeuwigd. Ze speelden het spel mee, hielden allebei hun glas omhoog en brachten een vrolijke toast uit. Amber voelde het terrasje zachtjes op en neer gaan en het effect werd nog versterkt door de champagne bovenop het bier.

‘Je spreekt echt vloeiend Nederlands moet ik zeggen.’

‘Dat heb ik aan al die ruzies met m’n ex te danken, ik ben hier nu een jaar of tien en zij sprak geen woord Engels. Dus ik werd in het diepe gegooid en dan leer je heel snel zwemmen.’

‘Zullen we verdergaan met de rondleiding,’ vroeg Yeorgo, ‘het begint al te schemeren.’

Amber liep achter hem aan naar binnen en volgde hem naar de gang. Hij deed de eerste deur open en knipte een lamp aan.

‘Dit is mijn slaapkamer.’

Ze wierp een snelle blik naar binnen. Behalve een tweepersoonsbed stond er een kledingkast en een piepklein bureautje onder het raam. Door de halfopen gordijnen zag ze licht branden in de woonboot aan de overkant.

‘Heeft hij al z’n meubels laten staan?’

‘Ja, het is volledig gemeubileerd. Dat kwam mij heel goed uit.’

Hij opende de volgende deur, activeerde de zaklamp op z’n telefoon en scheen naar binnen.

‘Dit is ook een slaapkamer maar hier is het licht kapot. Let niet op al dat wasgoed op het bed, ik loop een beetje achter.’

Hij sloot de deur en deed de zaklamp uit.

‘De volgende ruimte ken je al, de wc annex badkamer, nou ja andersom natuurlijk.’

‘Daar wil ik meteen maar gebruik van maken,’ zei Amber met een zucht.

Yeorgo zwaaide de deur open en ging naar binnen.

‘Hé niet voordringen, ik moet heel nodig.’

‘Ik doe alleen even het licht voor je aan, die schakelaar zit op een heel onlogische plek achter het handdoekenrekje.’

De wc stond links tegen de muur tegenover een wastafel met spiegel en daarnaast was zelfs een echt ligbad.

‘Als je me zoekt, ik ben in de kamer hiernaast,’ zei Yeorgo en hij maakte zich uit de voeten.

Amber trok het gordijn dicht en keek in de spiegel om te zien of ze er nog een beetje aantrekkelijk uitzag. Ze had het gevoel dat er wat broeide tussen hen. Dat plassen was een goed excuus en voor de show trok ze de wc door. Uit de naastgelegen kamer kwam muziek.

Ze vond Yeorgo achter z’n Roland piano, in de achterkamer. Z’n vingers gingen niet over de toetsen maar er klonk wel een lekkere melodie.

‘Dit is mijn muziekhok,’ zei hij met een glimlach op z’n gezicht, hier

oefen ik en staan de spullen voor m'n optredens.'

Langs de achterwand stonden twee geluidsboxen op een hoge standaard, een leeg bierkrat met een versterker erop en daarnaast een bouzouki.

'Je hebt me een keer zien optreden, ik ben een one man's band. Ik heb de piano voorgeprogrammeerd met door mij ingespeelde melodieën. Ik toets een nummer in, activeer met een pedaal de ritmebox, ik zing de tekst in en heb mijn handen vrij voor de bouzouki. Kind kan de was doen.'

Amber pakte de bouzouki en ging op het bierkrat zitten.

'Wil je voor mij een vrolijk Grieks lied zingen,' vroeg ze met een lief stemmetje, 'dat hoort bij deze dag.'

'Met alle plezier, ik krijg dagelijks verzoeknummers. Geef die bouzouki maar.'

Hij schraapte z'n keel en kondigde het lied aan:

'Dames en heren, deze song is speciaal voor Amber. De titel is *Dilono Thavmastis Sou* van Kostas Doxas.'

Amber genoot van het nummer en de sfeer.

'Mooi hoor,' zei ze, 'het klonk echt alsof er een hele band stond. Applaus. Waar ging het over?'

Je gezicht betovert me
Je blik neemt me mee op reis
Ik ben op zoek naar een minpunt
Maar nee, je bent perfect
Ik wil je dolgraag leren kennen
Het is te laat om terug te gaan'

Amber kon een glimlach niet onderdrukken.

'Ik wil de pret niet bederven, maar nu een droevig lied als het mag.'

'Oké, daar komt ie. Hou je vast. Dit heet *Waar ben je?* geschreven door Yeorgo Psitakis.'

Er volgde een prachtig lied. Amber werd er stil van.

'Ik kon het verdriet echt voelen,' zei ze toen de laatste noot had geklonken. Hier heb ik geen tekst bij nodig.'

'Ik heb het opgedragen aan m'n overleden vader.'

‘Is het lang geleden dat hij stierf?’ vroeg Amber.

‘Acht jaar geleden alweer, maar ik mis hem nog steeds.’

Amber wilde opstaan en Yeorgo omhelzen maar ze durfde niet. Ze moest opeens aan haar eigen narcistische vader denken. Er was geen sprake van een hechte band met hem. Integendeel. Voor de buitenwereld was hij een alleraardigste man maar voor zijn vrouw en kinderen een boeman. De sfeer thuis was vaak om te snijden. Ze verdrong de gedachten aan vroeger, dit moest toch een topdag worden...

‘Geloof het of niet, maar ik begin alweer trek te krijgen,’ zei Yeorgo. ‘Zal ik even twee pizza’s halen. Er zit hier een goeie Italiaan om de hoek.’

‘Ik denk dat één pizza genoeg is, want ik ben nog wel even oké.’

‘Ga lekker in de huiskamer zitten, ik ben met een kwartiertje terug,’ zei Yeorgo. Hij deed een jas aan en trok de deur achter zich dicht.

Toen hij terugkwam was Amber verdwenen.

PAUL ging een paar heerlijk ontspannen dagen tegemoet. Z'n vrouw Ingrid en zoontje Tim waren voor een lang weekend naar Terschelling vertrokken, kortom hij had het rijk alleen.

Met een bak koffie eens lekker uitgebreid de krant lezen, daar had hij zin in. Z'n adviesbureau voor startups liep goed en doordeweeks had hij na het avondeten en het journaal geen zin meer in nog meer informatie. Maar vandaag had hij alle tijd. Na een paar artikelen stuitte hij op een paginagroot interview met een zekere David van der Molen, die twee jaar geleden bij een vliegcrash z'n beide ouders en zusje verloor. Een levensverwoestende tragedie. David, inmiddels 27 jaar, vertelde openhartig over zijn moeizame strijd om de draad van het leven weer op te pakken. Na enkele weken van totale apathie was hij excessief gaan drinken waardoor zijn problemen nog groter werden en uiteindelijk lukte het hem in een kliniek om af te kicken. Daarna volgden vele sessies met een psychiater die hij tweemaal per week zag. Na verloop van tijd had hij een vrouwelijke psychiater gekregen, die heel anders te werk ging dan haar voorganger en daarmee heel voorzichtig resultaat boekte. David vertelde